

„неизчерпаемо богатство отъ политико-обществени познания“. Сърадвайки презъ 1843 г. този свой другарь за новото му поприще, той го поучава на дълго върху задачата му не само въ училището, но и вънъ, въ обществото, между битолци. Ако въ просвѣтенитѣ държави учителтъ се ограничава съ преподаванията си, въ Турция той има широка мисия всрѣдъ народа. „Учителтъ трѣбва да е живъ образецъ на добродетельта“. И Селимински заклева въ повдигнатъ тонъ оглашения вече въ Атина свой по-младъ последователь: „Сждбата ти отреди чудесенъ случай, за да употрѣбишъ всичкитѣ си способности и да не пренебрегвашъ нищо, което ти дава времето, възрастта, умението и положението ти за въ полза на родината. Мнозина ламтятъ за такива сгодни случаи, ала напраздно; на други пкъ се удаватъ такива, но не знаятъ какъ да действувать. Вѣрвамъ, че ти имашъ нагледни примѣри отъ хора, които, отъ нищо почти, въздигнаха и прославиха себе си, народа и родината си. Природата не дава дароветѣ си на кого и да е, а само на достойнитѣ, — и такива сж тия, които съблюдаватъ изпълнението на светитѣ ѝ заповѣди. Единъ отъ тѣхъ си и ти“.

Така Селимински умѣе — чрезъ патетиченъ зовъ, лапидаренъ стилъ и убедителна логика — да внушава преданостъ къмъ високия идеалъ, да подхранва и повисява честолюбията. Така той е печелилъ всѣкога сърдцата и насочвалъ правилно волитѣ. Искрено проникнатъ отъ подобни разбирания, той ламти и самъ да се намѣри отново всрѣдъ българитѣ въ отечеството си или въ изгнание, за да прилага усвоенитѣ максими на възпитание и подтиква своитѣ близки къмъ новитѣ образователни и граждански постигания, довели до разцвѣтъ народитѣ на Западъ. На приятеля си С. Чавдаровъ въ Цариградъ той съобщава на 2 февруарий 1844 г.: „Радвамъ се, че следъ малко ще се върна между своитѣ сънародници. Първото ми пребиваване между тѣхъ бѣше кратковременно и не до тамъ щастливо. Надявамъ се, че второто ще остави добра епоха въ историята на нашия народъ“. Той мисли за родния Сливенъ и за добритѣ си другари отъ нѣкога, останали тамъ следъ великата беда отъ 1830 г.; и той предполага, че би могълъ, настаненъ тамъ като лѣкарь, да отпочне нова, по-целесъобразна дейность за благо на съграждани и на цѣлокупно отечество. Изпитвайки умиление при толкова